

hvor sent vi vare komne med her, hvor hurtigt Udviklingen er sket, og der er jo dog en væsentlig Forskel paa, om en Udvikling, der, som det ærede Medlem ogsaa anerkender, har været saa stærk, spænder over 22 Aar, eller den kun spænder over 9 Aar, og her i Landet have vi kun været 9 Aar om at gaa op fra ingen Formue- og Indkomstskat og til den relativt høje Procent, vi nu have.

Jeg har hermed yderligere angivet, hvad mine Meningsfæller og jeg kunne ønske og være med til, men jeg erkender, at i dette Forhold er det jo ogsaa det høje Tings større Flertal, der maatte være det førende, og det skulde glæde os, om det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) ikke alene viser sig at have anstillet sine Beregninger saa omhyggeligt, at de i alle Henseender blive rigtige, men endnu mere, om det skulde lykkes det ærede Medlem at overbevise Finansministeren, saaledes at vi fik ham til at gaa den Vej, og dertil vil vor Støtte i alt Fald ikke mangle.

Madsen-Mygdal: Det er jo Formue- og Indkomstskatteloven, der i Øjeblikket er til Behandling, men da jeg ikke ønsker at tage Ordet mere end denne ene Gang, vil jeg gerne udbede mig den højtærede Formands Tilladelse til at omtale samtlige Skattelovforslag under eet. Jeg skal gøre det meget kort.

Formanden: Der vil ikke være noget til Hinder derfor.

Madsen-Mygdal: Jeg takker. — Jeg kunde gerne opsætte de Bemærkninger, jeg har at gøre, til eneste Behandling efter Fællesudvalget, thi det er jo givet, at det i Dag ikke er sidste Gang, at vi have disse Lovforslag til Behandling, de komme igen senere, men jeg har alligevel fundet det rigtigt at sige et Par Ord ved tredje Behandling om min Stilling til dem. Eet er der, som vi alle ere enige om, nemlig at der maa tilvejebringes Balance, det kan ikke gaa an med det vedvarende Statsunderskud, vi maa naa til en Balance mellem Indtægt og Udgift. Men naar Talen saa bliver om, hvorledes denne Balance skal tilvejebringes, hører Enigheden op. Der er ikke blot Meningsforskel mellem Folketing og Landsting, men ogsaa her i dette Ting have forskellige Opfattelser mellem et Flertal og et Mindretal gjort sig gældende. Nogle ville have et større Beløb paa de direkte Skatter,

andre et større Beløb paa de indirekte. Jeg er i det uheldige Tilfælde, at jeg ikke er enig hverken med Flertallet eller med Mindretallet. Jeg har tidligere i Finanslovkommissionens Betænkning angivet mit Standpunkt herom, ærede Medlemmer ville maaske have lagt Mærke til mine Udtalelser der. Jeg skal ikke trætte hverken Tinget eller mig selv ved at komme ind paa disse i Dag, men vil blot henvise ærede Medlemmer til at læse dem. Jeg ønsker kun her at sige, at det forekommer mig, at den Vej, jeg anviser, er den eneste, der er farbar, naar vi i det hele skulle fremad paa saa retfærdigt et Grundlag som muligt. Summen af, hvad jeg der har antydnet, er dette, at det første og det vigtigste er at komme til en klækkelig Nedgang i Udgifterne til vore vigtigste og største Statsbudgetter. En saadan klækkelig Nedgang er baade nødvendig og forsvarlig. En klækkelig Nedgang i Udgifterne regner jo en Privatmand med, naar han er kommen i Forlegenhed med sit Budget og lever paa Underbalance og Gæld. Han tænker allerførst paa at mindske Udgifterne. Det er altsaa Vejen. Jeg har med en vis Interesse hørt paa i disse Dage, at man har diskuteret om et passende Forhold mellem de direkte og de indirekte Skatter, om end den ikke interesserer mig i særlig Grad. Og jeg skal sige hvorfor. I alle de Aar, jeg har haft den Ære at sidde i denne Sal — det er den 30te Vinter, jeg sidder her —, har jeg haft to Tanker med Hensyn til alle Skattelovsforhandlinger. Den ene er, at al Beskatning maa tage Sigte paa at nærme sig Skatteevnen saa meget som muligt. Det er Maalet for en retfærdig Beskatning. Den anden Tanke er, at vi maa have Nedgang i den indirekte Beskatning, fordi denne ikke, eller i hvert Fald i meget ringe Grad falder sammen med Skatteevnen og i saare mange Tilfælde kommer i modsat Forhold til denne. Det er noget, vi have talt om og drøftet med hinanden saa tidt. Jeg behøver blot at minde om et Ord, som vi alle kende, at for alle indirekte Skatters Vedkommende gælder det, at de vende den tunge Ende nedad. Det er jo næsten blevet et Ordssprog, og der er vist ikke et Medlem i denne Sal, der kan nægte, at det har sin Rigtighed. Som Følge deraf har jeg alle Dage arbejdet imod den indirekte Beskatning og aldrig nogen Sinde deltaget i Drøftelsen af et passende Forhold mellem direkte og indirekte Beskatning, da dette i mine Tanker vilde komme til at se ud